

DRAGESKOLEN

BOG 2

SOLDRAGENS REDNING

AF

TRACEY WEST

ILLUSTRERET AF

DAMIEN JONES

★ ★
Alvilda
★

TIL MIN VEN GEORGE,

som ville være en god drageskolelærer.

- TW

DRAGESKOLEN 2: SOLDRAGENS REDNING

er oversat fra SAVING THE SUN DRAGON

af Christine Gasbjerg

Text copyright © 2014 Tracey West.

Interior illustrations copyright © 2014 by Scholastic Inc.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.
Scholastic and associated logos are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

Grafisk tilrettelæggelse dansk udgave: BOGGRAFISK/v Birgitte Bager

Bogen er sat med Goudy old style

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2022 af GPS Group i Slovenien

ISBN 978-87-415-1716-2

www.alvilda.dk

DRAGER PÅ HIMLEN

Drake skyggede for solen med hånden. Han stod i Skyernes Dal bag kong Rolands slot. Det var ikke ret lang tid siden, at Drake aldrig havde været på slottet før. Men nu boede han på Drageskolen, og han havde et vigtigt arbejde. Han var dragemester – én, der var blevet udvalgt af dragestenen til at arbejde med drager.

Der fløj tre drager over ham på den lyse, blå himmel. Griffith, troldmanden, der oplærte de unge dragemestre, så til, mens dragerne øvede sig i at flyve.

Vulcan, en stor, rød ilddrage, fløj tværs over dalen. Han spyede ild ud i luften.

“Det var en flot én!” råbte hans dragemester, Rori. Hendes hår var lige så rødt som Vulcans flammer.

Shu, en smuk, blå vanddrage, havde ikke vinger. Hun svævede gennem luften på vinden. Bo, hendes dragemester, kiggede på hende med et fredfyldt smil i ansigtet.

Den bedste til at flyve var den gule og hvide soldrage, Kepri. Hun loopede og hvirvlede rundt i luften. Og så strømmede der en regnbue ud af hendes mund. Den buede hen over himlen. Kepris dragemester, Ana, dansede på græsset under sin drage. Hendes lange, sorte hår bølgede bag hende.

Drakes drage, Orm, var ikke ligesom de andre drager. Han var en jorddrage med en lang, brun krop. Han kunne ikke flyve. Men Drake havde lige konstateret, at Orm kunne flytte ting ved tankens kraft. *Hvilke andre fantastiske ting kan Orm gøre?* tænkte Drake. Han vidste, at han havde meget at lære om sin drage.

“Det føles godt at være udenfor, gør det ikke, Orm?” spurgte Drake. Den grønne dragesten omkring Drakes hals sitrede lidt. Han smilede.

Hver dragemester bar et stykke af stenen. Det hjalp dem med at skabe forbindelse til deres drager og træne dem.

Da stenen glødede, vidste Drake, at han og Orm havde en meget stærk forbindelse. Drake kunne af og til høre Orms stemme i sit hoved, når de var forbundet. Men de andre dragemestres sten havde ikke glødet endnu.

Drake kiggede igen op på den solklare himmel. Hele Kepris krop skinnende.

Så var der noget, der gik op for Drake. “Åh, nu forstår jeg. Kepri har lyskræfter, fordi hun er en soldrage, ikke sandt?” spurgte Drake de andre dragemestre.

Rori fnyste. “Selvfølgelig er det derfor. Det er fuldstændig, ligesom ilddrager har ildkræfter, og vanddrager har vandkræfter.”

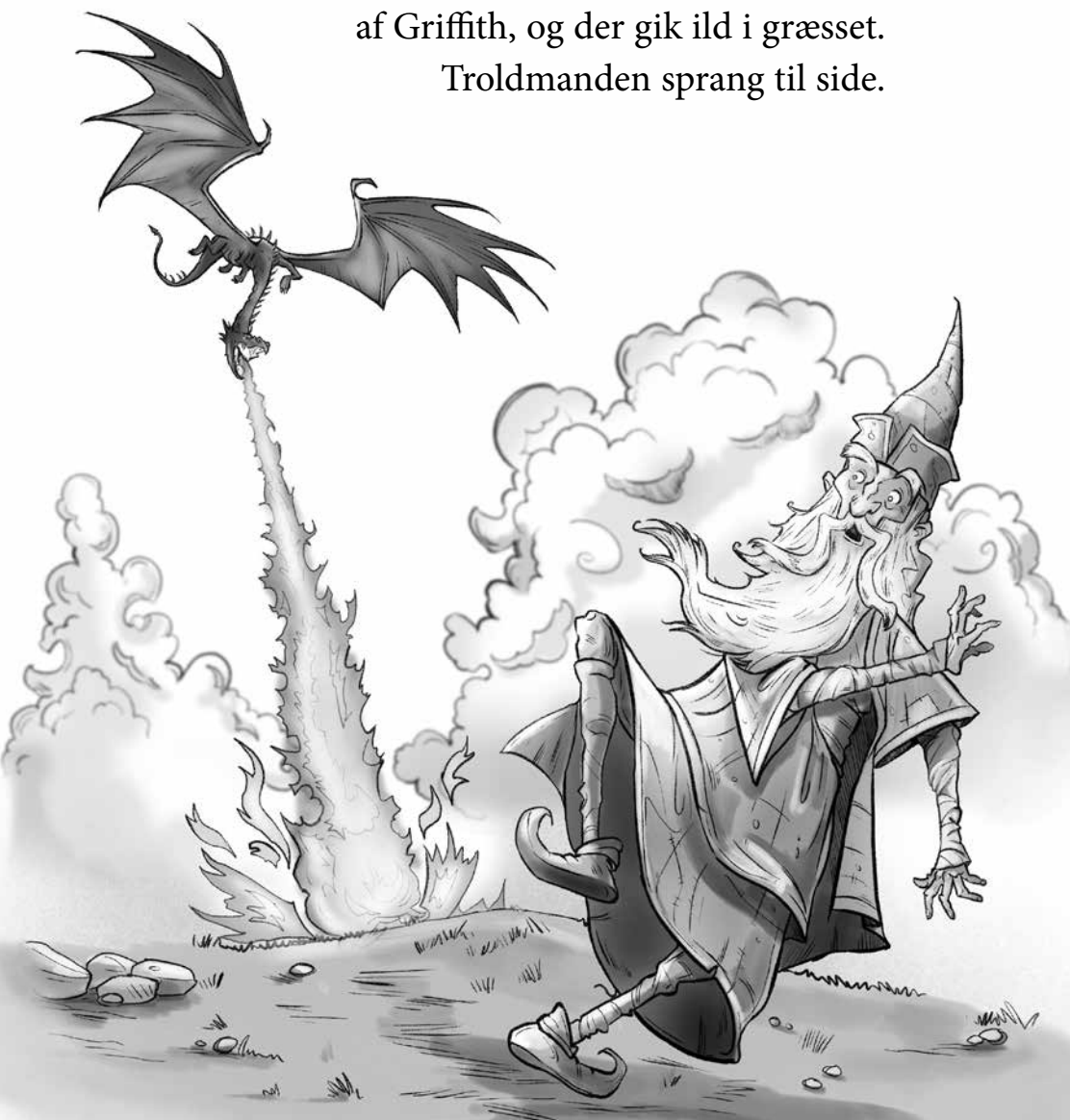
Nogle gange kan Rori godt være flink, tænkte Drake. Og andre gange er hun overhovedet ikke flink!

Han blev rød i ansigtet. “Jeg lærer stadig,” sagde han. “Jeg har ikke været dragemester lige så lang tid som dig.”

Rori, Bo og Ana havde allerede trænet i ugevis, da Drake ankom til Drageskolen. Han følte, at der var meget, han skulle have indhentet.

Over dem styrtdykkede Vulcan ned fra himlen, viste sig og spyede endnu en strøm af ild ud. Det ramte jorden lige ved siden af Griffith, og der gik ild i græsset. Trolldmanden sprang til side.

“Pas lige på dér, Vulcan!” råbte Griffith. Han pegede på ilden med sin finger. Der strømmede vand fra hans finger, og flammerne blev slukket.

Drake gjorde store øjne. “Jeg bliver aldrig træt af at se troldmandsmagi,” sagde han til Bo, som stod ved siden af ham. Bo nikkede.

Drake kiggede hen på Orm. Dragens øjne lyste grønt.

Det er underligt, tænkte Drake. Hans øjne gløder, når han bruger sine kræfter. Hvad kunne han mon bruge sine kræfter til lige nu?

Orm stirrede op i himlen.

Drake fulgte hans blik. Orm kiggede på Kepri, der svævede langt oppe i luften. Hun baskede ikke længere med vingerne. Orm må have fornemmet, at hun havde problemer.

“Pas på! Kepri falder ned!” råbte Drake.

EN SYG DRAGE

Ana kiggede op og begyndte at skringe. De andre dragemestre kiggede også op på himlen. Griffith pegede på Kepri med en finger.

“Jeg vil forsøge at bremse hendes fald!” råbte troldmanden. Lyn hvislede fra hans finger. Men før Griffith kunne nå at bruge sin magi, skød noget rødt og sløret hen over himlen.

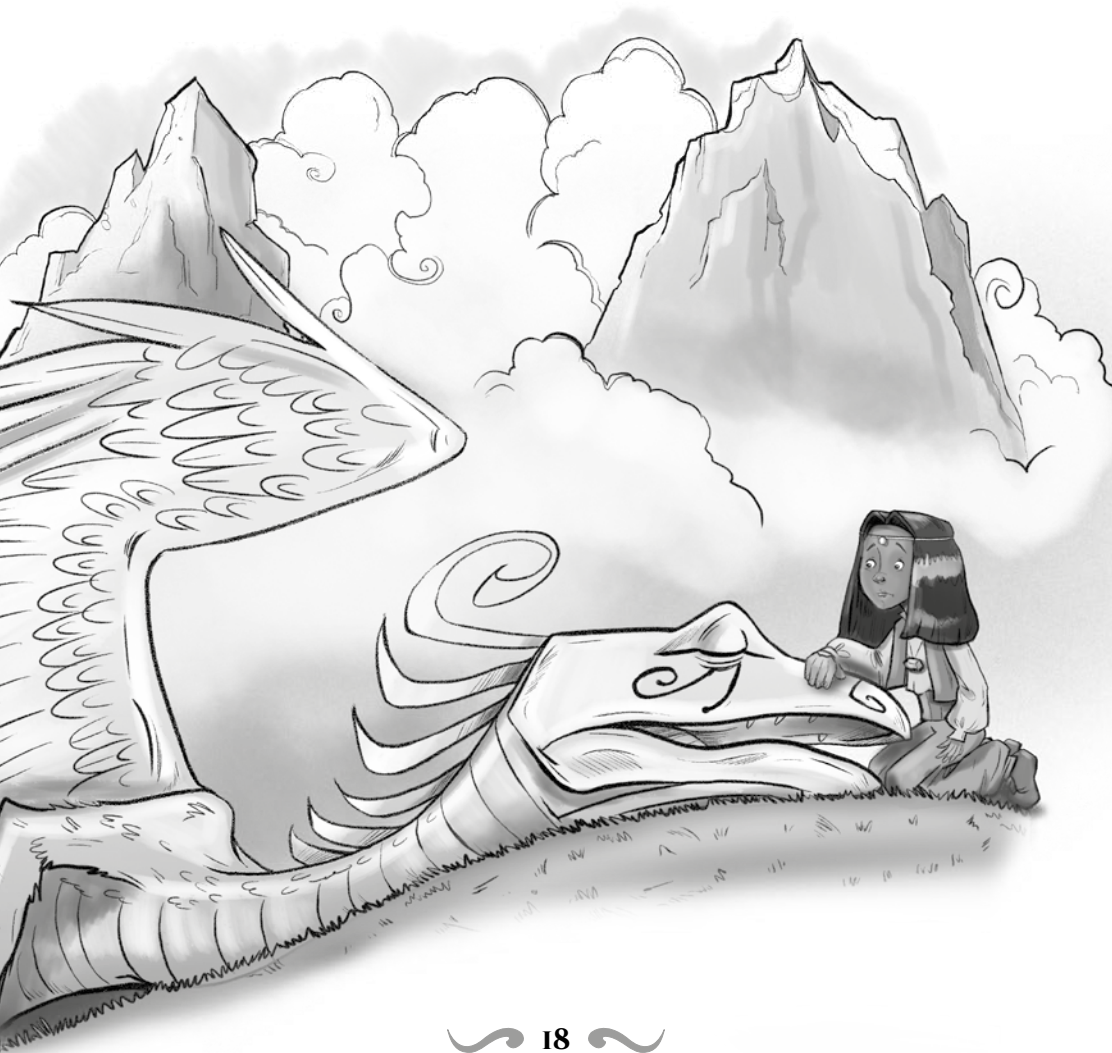
Det var Vulcan, som fløj hurtigere, end Drake nogensinde havde set ham flyve før. Han kastede sig frem efter Kepri og greb fat i hende med forklørerne.

“Sådan, Vulcan!” jublede Rori.

Vulcan fløj i en cirkel rundt om dalen og sænkede farten. Så landede han forsigtigt med Kepri i græsset.

Alle løb hen til Kepri. Dragens øjne var lukkede. Hendes åndedræt var tungt og højlydt. Ana kærtegnede Kepris hoved.

“Åh, Kepri, er der noget galt?” spurgte hun med skælvende stemme.

Griffith lænede sig ind over Kepri og rynkede panden. “Jeg er bange for, at hun ikke ser ud til at have det godt,” sagde han.

Ana vendte sig mod troldmanden. “Hun har virket lidt ved siden af sig selv siden sidste uge – da tunnellen styrtede sammen. Hun bliver hurtigt træt. Og nogle gange ser hendes øjne tågede ud. Jeg skulle have sagt noget!”

Griffith lagde en hånd på hendes skulder. “Det er ikke din skyld, Ana,” sagde han. “Men er du sikker på, at Kepri først begyndte at se syg ud *efter* den nat i tunnellen?”

Ana nikkede langsomt. “Ja. Hun havde det godt inden.”

Drake, Bo og Rori kiggede på hinanden. En uge forinden havde de alle forsøgt at snige sig ud af slottet med deres drager. Eftersom kong Roland ville holde dragernes eksistens hemmelig, så var det meste af dragetræningen nødt til at foregå under jorden. Dragemestrene havde bare gerne villet udenfor for at flyve noget natflyvning.

Men så var en rød kugle fløjet ind i den tunnel, der førte ned til dalen.

Den røde lyskugle havde skræmt Vulcan, så han forsøgte at slippe væk.

Hans kæmpestore krop havde banket ind i tunnellens vægge, og han havde fået tunnellen til at styrte sammen.

De var fanget.

Orm brugte tankens kraft til at hjælpe dem med at slippe ud. Han knuste de store klippestykker, der blokerede tunnellen, blot ved tankens

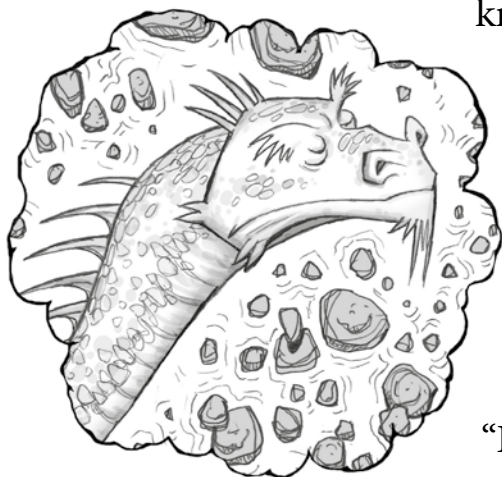
kraft. Orm havde reddet dem allesammen.

Men nu var der noget i vejen med Kepri.

“Hvorfor spurgte du om sammenstyrtningen, Griffith?” spurgte Bo.

“Den røde kugle bekymrer mig,” svarede Griffith.

“Den må være blevet lavet af en mørk trolldmand, ligesom jeg havde frygtet. Og mørk magi kan gøre soldrager syge.”

“Så Kepris sygdom hænger sammen med den underlige kugle?” spurgte Ana. “Og de andre drager har det godt nok, fordi de *ikke* er soldrager?”

“Det tror jeg,” sagde Griffith.

“*Kender* du nogen mørke troldmænd?” spurgte Drake og gyste.

“Det er ikke tid til historier nu,” sagde Griffith og viftede med hånden.

Pludselig råbte Rori op. “Se! Kepri rejser sig op!”

Dragen havde åbnet øjnene og stod på alle fire ben.

“Hun ser ud, som om hun har det godt nok til at kunne gå tilbage til dragehulerne,” sagde Griffith. “Kom med.”

Han førte dragemestrene og deres drager tilbage igennem tunnellen. Tunnellen førte til det store underjordiske dragerum. Dér havde hver drage en lille hule.

Da de nåede frem, stod der en stor mand med rødt hår og ventede på dem. Han havde en gulddrage på brystet af sin beklædning og en metalkrone på hovedet. Bag ham stod der to vagter.

Griffith standsede. “Kong Roland!” sagde han. “Hvad laver De hernede?”

Kongen rynkede panden. “Hvad er det, jeg hører om en syg drage?”

